

PineBook

生坏游戏

1

เกม ชีวิต ลึกลับ ตาย

秘辛者 เขียน
บุษบาเหม็นต์ แปล
KORN วาด

บทที่ 1 เทียวบินประหลาด

ผมหนึ่งเครื่องบินครั้งแรกคือตอนฝึกงานช่วงใกล้เรียนจบ ระยะทางจากบริษัทไปถึงมหาวิทยาลัยมากกว่าสามพัน กิโลเมตร ผมซื้อตั๋วรถไฟไม่ทัน เลยคิดในใจว่าโตขนาดนี้แล้วยังไม่เคยได้นั่งเครื่องบินเลย จึงใช้แอปพลิเคชันบนมือถือซื้อตั๋วเครื่องบินราคาพิเศษที่ถูกกว่าตั๋วรถไฟมาใบหนึ่งซะเลย

ถ้าตอนนั้นรู้ว่าจะเจอเรื่องแบบนี้ล่ะก็ ให้ตายอย่างไรผมก็ไม่มีวันเลือกนั่งเครื่องบินเป็นอันขาด!

จำได้ว่าวันนั้นท้องฟ้าแจ่มใส เนื่องจากเป็นเที่ยวบินตอนเจ็ดโมงเช้า ผมจึงไปถึงสนามบินตั้งแต่ตีห้า ใช้เวลาสองชั่วโมงไปกับการรับตัวโดยสาร ตรวจสัมภาระ และการโหลดสัมภาระ เมื่อทำเรื่องนำราคาตั๋วเหล่านี้เสร็จ ในที่สุดก็ได้ขึ้นเครื่องบินตอนก่อนเจ็ดโมง

แต่พอขึ้นไปบนเครื่อง ผมกลับรู้สึกไม่สบายใจ แม้จะเป็นการบินครั้งแรก แต่ผมที่เคยชินกับการเสิร์ชหาข้อมูล

ล่วงหน้าจึงทราบว่าหน้ากากออกซิเจนของแต่ละที่นั่งบนเครื่องบินจะหล่นลงมาต่อเมื่อภายในห้องโดยสารสูญเสียความดันอากาศเท่านั้น

แต่นี้เพิ่งขึ้นมาบนเครื่องบินเองนะ หน้ากากออกซิเจนทั้งหมดก็หล่นลงมาแล้ว นี่มันเกิดอะไรขึ้น หรือเพราะเป็นตัวราคาพิเศษจึงเป็นแบบนี้หรอ

แอร์โฮสเตสสาวสวยอธิบายว่าไม่มีปัญหาอะไร คนที่มาตรวจสอบก่อนหน้านี้เป็นคนนำออกมา เพราะว่ากลัวเครื่องบินจะล่าช้าเลยใส่กลับคืนไปไม่ทัน แคใส่กลับเข้าไปและปิดฝา ก็เรียบร้อยแล้ว

เนื่องจากผมซื้อตั๋วเครื่องบินราคาพิเศษมา แถมยังเป็นการนั่งเครื่องบินครั้งแรกอีกด้วย จึงเกิดความหน้าบางไม่กล้าถามอะไรมาก เจอว่าผู้โดยสารภายในห้องโดยสารชั้นประหยัดก็ไม่ต่างจากผม ผมเห็นว่ามีบางคนถามไปสองสามคำ แต่ก็โดนแอร์โฮสเตสพูดเบี่ยงไปได้อย่างรวดเร็ว

ช่วยไม่ได้ เพราะช่วงนี้ทุกที่มีแต่ข่าวทุบตีแอร์โฮสเตสบนเครื่องบินจึงไม่มีใครกล้าชักใช้แอร์โฮสเตสมากเกินไป เพราะกลัวว่าจะถูกมองว่าเป็นผู้โดยสารไม่มีมารยาท

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเบียดตัวขึ้นเครื่องไป เมื่อผู้โดยสารทั้งหมดขึ้นเครื่องเรียบร้อย หน้ากากออกซิเจนก็ถูกแอร์โฮสเตสเก็บกลับเข้าไป แต่ไม่รู้ทำไม ผมถึงรู้สึกว้าวุ่นที่แอร์โฮสเตสมองเหล่าผู้โดยสารนั้นไม่ค่อยเป็นธรรมชาติสักเท่าไร

เครื่องบินวิ่งอยู่บนรันเวย์และกำลังนำเครื่องขึ้น ห้องโดยสารสั่นไหว เครื่องยนต์ส่งเสียงกระหึ่ม เมื่อเครื่องบินบินขึ้นเหนือพื้นดิน ผมรู้สึกวิงเวียนศีรษะฉับพลัน หนังตาเริ่มตื้อสั่น และผล็อยหลับไปอย่างไม่รู้ตัว

ไม่รู้ว่ามีคนไปนานแค่ไหน เมื่อผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ด้านนอกหน้าต่างก็มีดสนิทแล้ว

เดี๋ยวก่อนนะ!

นี่ผมหลับไปนานแค่ไหนเนี่ย

ผมรีบขี้น้ำแล้วเพิ่งมองออกไปนอกหน้าต่าง

ความมืดมิดเต็มไปหมด ยื่นมือออกไปแล้วก็ไม่เห็นอะไรเลย

จะเป็นไปได้อย่างไร เทียวบินที่ผมนั่งมาเป็นเทียวบินตอนเจ็ดโมงเช้า ใช้เวลาเดินทางรวมแค่ห้าชั่วโมง แม้จะถึงแล้วก็น่าจะเป็นตอนเที่ยง แล้วท้องฟ้าจะมีมืดได้อย่างไร

หรือผมหลับเลยที่หมาย? บนท้องฟ้ามีแบบนี้ด้วยหรือ

อย่างไรเสียนี่ก็เป็นการนั่งเครื่องบินครั้งแรกของผม ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้น จึงทำได้เพียงคิดฟุ้งซ่านบ้าๆ บอๆ ไปเรื่อยเปื่อย

แต่ในตอนนี้ผมกลับค้นพบเรื่องที่ทำให้ตกใจยิ่งกว่า!

เดิมห้องโดยสารนั่งกันแน่นขนัด แต่ตอนนี้กลับเหลือเพียงคนนั่งหรือมหม่อมอยู่แค่สิบกว่าคน

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ผมเริ่มตระหนักแล้วว่าตนเองเจอปัญหาใหญ่เข้าแล้ว

ในขณะนั้นเอง ผู้โดยสารคนอื่น ๆ ก็เริ่มตื่นขึ้นทีละคน
ทุกคนดูงุนงงและไม่เข้าใจสถานการณ์ บางคนรู้สึกตกใจ บาง
คนแสดงอาการสับสน และยังมีผู้หญิงคนหนึ่งถึงกับร้องไห้
ออกมาด้วยความกลัว

ผมเองก็ไม่ว่าควรทำอะไร จึงกดปุ่มเหนือศีรษะเพื่อ
เรียกแอร์โฮสเตส ทว่าผ่านไปนานก็ไม่มีการตอบรับ

แอร์โฮสเตสราวกับหายไประลอกกลับเช่นเดียวกับ
ผู้โดยสารคนอื่น ๆ!

นี่มันเกิดอะไรขึ้นวะเนี่ย

ในขณะที่ผมไม่ว่าควรทำอะไร เสียงประกาศอัน
แหบแห้งภายในห้องโดยสารก็ดังขึ้นมาโดยพลัน

“ยินดีต้อนรับสู่เที่ยวบินโฮยหวน บนเครื่องบินลำนี้มี
ผู้โดยสารจำนวนสิบห้าคน แต่จะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่
สามารถรอดออกไปได้!

กรุณาฟังกฎกติกาแห่งการรอดชีวิตต่อไปนี้จะละเอียด!

ข้อหนึ่ง ตัวตนของทุกคนบนเครื่องบินคือผู้โดยสาร แต่ในกลุ่มของผู้โดยสารจะมีผู้โหยหวนปะปนอยู่ด้วยสามคน ตั้งแต่สิบสามนาฬิกาเป็นต้นไป ทุกๆ ชั่วโมงจะต้องมีการลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกหนึ่งคนจากผู้โดยสารที่เชื่อว่าเป็นผู้โหยหวน แล้วฆ่าทิ้งซะ!

วิธีการฆ่าเป็นไปอย่างอิสระ หากไม่มีการฆ่าเกิดขึ้น เครื่องบินจะตกลงอัตโนมัติ และทุกคนจะต้องตาย!

ข้อสอง สามชั่วโมงหลังจากลงคะแนนเสียง ทุกคนจะเข้าสู่การหลับใหลเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ในขณะที่ผู้โหยหวนจะตื่นก่อนครึ่งชั่วโมง ผู้โหยหวนแต่ละคนจะรู้ตัวตนของกันและกัน ผู้โหยหวนที่ตื่นขึ้นจะต้องเลือกหนึ่งคนในหมู่ผู้โดยสารเพื่อฆ่าทิ้ง

วิธีการฆ่าเป็นไปอย่างอิสระ หากไม่มีการฆ่าเกิดขึ้น เครื่องบินจะตกลงอัตโนมัติ และทุกคนจะต้องตาย!

ข้อสาม ในกลุ่มผู้โดยสารจะมีหนึ่งคนเป็นกัปตัน หนึ่งคนเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และสองคนเป็นแอร์โฮสเตส

...

ทุกครั้งหลังจากการโหวตกับต้นจะมีสิทธิ์ตรวจสอบ
ตัวตนของหนึ่งคนว่าเป็นผู้โหยหวนหรือผู้โดยสาร แต่ไม่
สามารถตรวจดูตัวตนพิเศษอย่างอื่นได้

ก่อนที่จะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะตักสู่การ
ลับไหล สามารถเลือกคุ้มครองได้หนึ่งคน และจะไม่ถูก
ผู้โหยหวนโจมตีในระหว่างที่ตักสู่การลับไหล แต่ไม่สามารถ
คุ้มครองตนเองได้

แอร์โฮสเตสจะรู้ตัวตนของกันและกัน

ข้อสี่ ป้ายตัวตนของทุกคนจะอยู่ภายในกระเป๋าเสื้อของ
ตนเอง ห้ามทุกคนแอบดูป้ายตัวตนของผู้อื่น ห้ามทำลายห้อง
โดยสาร ห้ามออกนอกห้องโดยสาร และห้ามฆ่าผู้อื่นอย่างผิดกฎ
กติกากการฆ่าคน มิเช่นนั้นจะต้องพบกับความตายอันน่าเวทนา!

ข้อห้า หากผู้โดยสารถูกฆ่าจนหมดผู้โหยหวนจะเป็นฝ่าย
ชนะ แต่หากผู้โหยหวนถูกฆ่าจนหมด ผู้โดยสารจะเป็นฝ่ายชนะ
ฝ่ายชนะจะสามารถลงจากเครื่องได้และแบ่งเงินรางวัลทั้งหมด
ห้าสิบล้านดอลลาร์กัน!

ดังนั้น ทุกคนจงโหยหวน! จงสั่นกลัว! และพยายามเอาชีวิตรอดให้ได้!”

ผมฟังประกาศจบ มองกลับไม่รับรู้อะไรเลย

นี่เป็นการกลั่นแกล้งหรือเป็นเรื่องล้อเล่น? อย่าบอกนะว่าพวกวิปริตที่มีเงินบางคนสุมจับคนมาเล่นเกมแห่งชีวิตได้จริงๆ

ทำไมผมถึงได้ช่วยแบบนี้!

ในขณะที่คนภายในห้องโดยสารต่างมาออกกันอยู่ที่ประตูห้องโดยสารอย่างไม่ได้นัดหมาย

จู่ๆ ชายหนุ่มรูปร่างสูง สวมสูทลำลองสีดำและใส่แว่น กรอบดำก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ทุกคนได้ยินสถานการณ์โดยรวมกันแล้ว ถ้าไม่อยากตายก็มาปรึกษาหารือ แล้วแนะนำตัวกันสักหน่อยเถอะ”

ไม่ทันจะสิ้นเสียงของหนุ่มหล่อชุดดำ ตัวผมเองยังไม่ทันได้พูดก็มีสาวสวยในชุดเดรสลายดอกไม้ สวมหมวกกันแดดและแว่นกันแดดโต้ขึ้นทันที

“คุณคงไม่เชื่อประกาศนี้ แล้วมาชมกันเองจริง ๆ ใช่ไหม”

ทันทีที่เธอพูดคำว่า “ชมกันเอง” ความเงิบที่ครอบงำห้องโดยสารก็พังทลายลง ทุกคนต่างพากันพูดโวยวายใส่กันไม่หยุด

“พวกคุณเป็นใคร ที่นี่ที่ไหน ทำไมต้องจับผมมาที่นี่ด้วย”

“จะลักพาตัวฉันเหรอ พวกนายต้องการเงินเท่าไร ปล่อยฉันไปก่อนได้ไหม”

“ให้ตายเถอะ! กูเป็นถึงนายกเทศมนตรีของเปย์เพย์ กล้าทำให้กูดูแย่! ระวังเถอะกูจะฆ่าพวกแกทั้งหมด!”

โชคดีที่ไม่ได้มีคนโง่มากมายที่พูดแบบนั้น ส่วนใหญ่ก็เหมือนกับผม เงิบไม่พูดอะไร

ในตอนนั้น ชายหนุ่มในชุดดำก็เริ่มแนะนำตัวเป็นคนแรก

“ผมชื่อซางจื่อหย่วน ทำงานด้านการเงิน วันนี้นั่งเครื่องบินเที่ยวบิน KN5245 ไปเปย์จิน หลับไปตอนเครื่องบินขึ้น พอตื่นก็มาอยู่ตรงนี้แล้ว”

เที่ยวบิน KN5245! ไปเป่ยจีน!

ผมตกใจทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของช่างจ้อหย่วน เพราะเที่ยวบินที่ผมนั่งคือเที่ยวบิน ST6385 ที่ไปเซินเจี๊ยะ

นั่นก็แปลว่า เดิมทีพวกเราไม่ได้นั่งอยู่บนเครื่องบินลำเดียวกันตั้งแต่แรก!

บ้าเอ๊ย นี่มันเรื่องอะไรเนี่ย

นอกจากตัวผมเองแล้ว คนอื่นก็ค้นพบปัญหานี้เช่นกัน แม้แต่คนโง่สองสามคนที่เอะอะโวยวายไม่หยุดก็หุบปากลง

อย่างไรเสีย ในเมื่อสามารถดึงคนจากเครื่องบินหลายลำมาอยู่บนลำเดียวกันได้ คนที่มีอำนาจขนาดนี้คงไม่ได้พูดเล่นแน่นอน

ผมคิดไปคิดมา แล้วแนะนำตัวต่อจากช่างจ้อหย่วนแบบง่าย ๆ

“ผมชื่ออวี๋เจิน เป็นนักศึกษา เที่ยวบิน ST6385”

หลังจากเห็นผมแนะนำตัว คนอื่นก็เริ่มแนะนำตนเองบ้าง

คนแรกคือหญิงสาวที่ใส่ชุดเดรสลายดอกไม้ที่พุดก่อนหน้า

“ฉันชื่อผีนชวนเซีย เรียกฉันว่าเสียวเซียก็ได้ ฉันเป็นนักท่องเที่ยวกที่กำลังจะไปไห่เป่ย เที่ยวบินที่ JF5467”

หลังจากผีนชวนเซียก็เป็นเด็กหนุ่มที่ดูท่าทางเป็นลูกคุณหนู เสื้อผ้าแบรนด์เนมบ่งบอกถึงความร่ำรวย

“ผมขอเจียนตัวตัว ห้าสิบล้านดอลลาร์ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ถ้าใครช่วยพาผมออกไปได้ ผมจะให้หนึ่งพันล้านดอลลาร์ อ้อ เที่ยวบินที่ผมนั่งมาก่อนหน้านี้คือไปดูไบชั้นเฟิร์สต์คลาส!”

ผมไม่ชอบลูกเศรษฐีแบบนี้ เลยเบนความสนใจไปหาคนที่ติดไปทันที

ชายวัยกลางคนที่หัวล้านไปกว่าครึ่งและมีพุงเบียร์ เขาสวมเสื้อและกางเกงของอาร์นีมา พูดภาษาถิ่นออกมาเต็มปากเต็มคำเหมือนกลัวคนไม่รู้ว่ามีมาจากชื่อจ้วน

“ให้ตายสิ! กูเป็นนายกเทศมนตรีของจั้งซิงเป่ยเพ่ย วันนี้จะไปเที่ยวภูเขาอยู่ตั้ง ตื่นขึ้นมาก็ติดอยู่ที่นี้แล้ว ฉันไม่เข้าใจหรอกว่า

พวกแกจะทำอะไรกัน ให้หัวหน้าของพวกแกออกมาคุยกับฉัน
เดี๋ยวนี้”

ผมหมดคำจะพูด ความคิดของข้าราชการทุจริตวัย
กลางคนประเภทนี้นั้นฝังรากลึกเหลือเกิน จนถึงตอนนี้ยังมอง
สถานการณ์ไม่ออกเลย เทียบไม่ได้กับวัยรุ่นอย่างพวกเราที่เคย
อ่านนิยายออนไลน์

คนสุดท้ายที่แนะนำตัวเป็นเด็กสาวอายุประมาณสิบกว่า
ปี คนที่ตกใจจนร้องไห้ตั้งแต่เริ่มนั่นเอง

“หนู...หนูชื่อกวณหลิง เป็นนักเรียน จะไปหาแม่ที่หนานจิ้น”

หลังจากเด็กสาวพูดจบก็ไม่มีใครแนะนำตัวอีก อีกเก้าคน
ที่เหลืออยู่ต่างเงียบไม่พูดจา

ในนั้นมีทั้งชายหญิง วัยกลางคน วัยรุ่น และคนชรา
อีกทั้งผมดูจากท่าทางของพวกเขาแล้ว เหมือนในนั้นจะมีทั้งพ่อ
แม่ คู่รัก พี่น้องและความสัมพันธ์ซับซ้อนอื่นๆ

ผมไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่ในสถานการณ์แบบนี้ ส่วน
ใหญ่คงเลือกที่จะไม่เป็นผู้นำหรือยืนอยู่ข้างหน้ากันหรอก

ทว่าในตอนนั้นเองอยู่ดีๆ ซางจื้อหยวนก็ล้วงการ์ดสีดำใน
กระเป๋าเสื้อออกมา

“มีข่าวดีจะบอกกับทุกคน ฉันคือผู้โดยสารแหละ!”

ทุกคนมองเห็นการ์ดสีดำที่เผยให้เห็นเพียงมุมหนึ่งที่อยู่
ในมือของซางจื้อหยวน จึงพากันค้นหาในกระเป๋าของตนเอง
บ้าง ผมเองก็คลำดูกระเป๋าของตนเองด้วยเช่นกัน

แล้วก็เจอการ์ดใบหนึ่งจริงๆ

พอเปิดออกแล้วผมก็วิ่งไปทันที แต่ก็รีบปรับอารมณ์ของ
ตนเอง เพราะนี่ไม่ถึงว่าผมจะเป็น...

บทที่ 2 ความตายมาเยือน

กัปตัน!

นี่ไม่ถึงว่าผมจะเป็นกัปตัน!

นั่นหมายความว่าทุกครั้งหลังจากโหวต ผมจะสามารถตรวจสอบตัวตนของใครคนหนึ่งได้!

ถ้าผมเจอผู้โหยหวน ก็สามารถบอกให้ทุกคนรู้ในครั้งต่อไปที่มีการลงคะแนน แล้วรวมคะแนนเสียงเพื่อฆ่าผู้โหยหวนได้นั่นเอง!

แต่ถ้าเปิดเผยตัวตนเร็วเกินไป ในตอนหลังไหลผู้โหยหวนจะต้องเลือกกำจัดผมก่อนแน่นอน

ในการ์ดเขียนวิธีการตรวจสอบตัวตนคนอื่นของกัปตัน โดยการใช้รูปถ่ายภายในมือถือ ด้านในมือถือของกัปตันจะมีรูปถ่ายของทุกคน เพียงกดไปที่รูปถ่ายของคนนั้น แอปพลิเคชันพิเศษในโทรศัพท์จะแจ้งตัวตนของคนนั้นออกมา แต่จะใช้ได้เพียงครั้งเดียวหลังจากการโหวตแต่ละครั้งเท่านั้น

แอปพลิเคชันพิเศษนี้ถูกติดตั้งในโทรศัพท์ของพวกเขา
ตอนที่เรากลับมาที่เครื่องบินหรือเปล่านั้น

ผมไม่รู้ ทำได้เพียงเก็บการ์ดกลับไปอย่างดี แล้วหันไป
สังเกตดูสีหน้าของคนรอบข้าง

มีแปลกใจ หวาดกลัว เย็นชา และตื่นเต้น ผมมองไม่ออก
จริงๆ ว่าใครคือผู้โหยหวน

และในตอนนี้หนุ่มหล่อเย็นชาข้างจ้อหย่วนกลับเอ่ย
ขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่ว่าจะเชื่อประกาศนั้นหรือเปล่า อย่างไรก็ตามให้
ทุกคนเอาโทรศัพท์ออกมาดูก่อนว่าติดต่อกับโลกภายนอกได้
ไหม ตรวจสอบห้องโดยสารกับประตูเครื่องบินอีกครั้ง ดูว่าหา
กัปตันกับแอร์โฮสเตสตัวจริงได้ไหม ถ้าไม่ได้จริงๆ ก็หากระเป๋า
ร่วมชูชีพให้เจอ พวกเราจะได้ออกไปได้ด้วยตนเอง”

ข้างจ้อหย่วนไม่ใช่ผู้นำ แต่สิ่งที่เขาพูดก็สมเหตุสมผล
ทุกคนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู แต่โชคร้ายที่ไม่มีสัญญาณเลย ไม่มี
ใครติดต่อกับภายนอกได้

หลังจากที่มีคนไปตรวจดูประตูและห้องต่าง ๆ ในห้องโดยสาร ก็พบว่ามีเพียงห้องเก็บอาหารและห้องน้ำเท่านั้นที่สามารถเปิดได้ ส่วนประตูอื่นๆ ทั้งหมดถูกล็อกไว้ และไม่พบทั้งกัปตันหรือแอร์โฮสเตส เครื่องบินนี้มีเพียงพวกเราสิบห้าคนจริงๆ

หรือว่าเราต้องเชื่อฟังคำสั่งของไอ้โรคจิตที่ประกาศผ่านลำโพงนั้นจริงๆ สิบห้าคนในห้องผู้โดยสารจะต้องฆ่าฟันกันเองนั่นหรือ

แท้จริงแล้วไอ้ปริศนานั้นเป็นใครกันแน่ ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย

ผมคิดไม่ออกเลย แต่ห้องร้องจ๊อกๆ จึงทำได้เพียงตามคนอื่นไปหยิบอาหารบนเครื่องจากคลังอาหารมาเติมให้อิ่มท้องก่อน

หลังจากทุกคนกินเสร็จ เวลาก็ล่วงไปจนถึงเที่ยง ทันใดนั้น เสียงลำโพงที่ดังแสบหูก็ดังขึ้นอีกครั้งในห้องโดยสาร

“ใกล้จะบ่ายหนึ่งแล้ว ทุกคนโปรดทำการโหวตให้เร็วที่สุด เลือกผู้โหยหวนออกมาฆ่าหนึ่งคน มิฉะนั้นเครื่องบินจะตกลงไปที่พื้นและทุกคนจะตายกันหมด!”

เสียงประกาศดังขึ้น ทุกคนต่างเงยบกันหมด สุดท้ายแล้วเสียงประกาศนี้บังคับให้ทุกคนฆ่ากันเอง ไม่มีใครอยากเป็นคนเริ่มพูดก่อนทั้งนั้นแหละ

และในตอนนี้องก็มีหนุ่มหล่อเย็นชาชาวจ้อหย่วนที่ทำลายความเงยบกันอีกครั้ง

“อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องฆ่าคนเลย พวกเรามาโหวตกันก่อนดีไหม”

ชาวจ้อหย่วนเปิดประเด็นนี้ขึ้นมา ในที่สุดก็มีคนโต้ตอบ และคนที่พูดต่อจากเขาก็คือเจียนตัวตัว ลูกคุณหนูผู้รวยล้นฟ้า

“แต่จะเลือกใครละ เหมือนตัวตนจะมาจากการสุ่ม ไม่ว่าใครก็อาจเป็นผู้โหยหวนได้ แล้วถ้าสุดท้ายเลือกมาได้จริง ๆ พวกเราจะกล้าฆ่าคนหรือ แล้วใครจะเป็นคนลงมือฆ่าละ”

ผมคิดไม่ถึงว่าเนียนตัวตัวจะเป็นฝ่ายพูดโต้ตอบ ซึ่งทำให้ผมรู้สึกว่าคำที่ว่า ‘อย่าตัดสินคนจากภายนอก’ นั้นเป็นเรื่องจริง เนียนตัวตัวดูเหมือนจะเป็นเพียงลูกคุณหนูที่ไม่ได้เรื่อง แต่กลับมีความคิดลึกซึ้งกว่าที่คิดไว้

แต่สิ่งที่ทำให้ผมยิ่งเซอร์ไพรส์ไปกว่านั้นคือ นึกไม่ถึงว่าคนต่อไปที่ตอบจะเป็นเด็กสาวที่ตกใจจนร้องไห้คนนั้น

“แต่...แต่ว่า ถ้าไม่ฆ่า ทุกคนต้องตายกันหมด หนูไม่
อยากตาย หนูยังอยากไปหาแม่ที่หนานจิน”

เด็กสาวพูดไปก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น ในเวลานี้ซางจื่อหย่วนเดินมาด้านข้างเด็กสาว ลูบศีรษะน้อยๆ ของเธอและกล่าวว่า

“ไม่ต้องกลัวนะ ในครั้งแรกไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใครหรอก ทุกคนมักจะเลือกคนที่ตนเองไม่ชอบขึ้นหน้าเป็นหลัก มาดูกันว่าใครจะเป็นผู้โชคร้ายคนนั้น”

คำแนะนำของซางจื่อหย่วนไม่เป็นผลดีกับตัวของเขาเองเลย เพราะทันทีที่เขาพูดจบ ข้าราชการวัยกลางคนก็ลุกขึ้นมาพูดต่อ

“ให้ตายเถอะ! หนูไม่ชอบชู้หน้ามึงเลยวะ ตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้นก็เหมือนกับมึงเป็นผู้นำ มีเรื่องอะไรมึงก็เป็นคนพูด หนูคิดว่าถ้ามึงไม่ได้สมรู้ร่วมคิดกับผู้ร้ายลักพาตัว ก็เป็นผู้โหยหวนที่น่ารำคาญนั่นแหละ ทุกคนโหวตเขากันเถอะ!”

ข้าราชการวัยกลางคนหาหัวหน้าไม่เจอ ดูท่าว่าจะเอาความโกรธทั้งหมดมาลงที่ช่างจื่อหยวนผู้ที่โดดเด่นที่สุด

ช่างจื่อหยวนเพียงยิ้มอย่างเย็นชาแล้วกล่าวว่า “ผมบอกไปแล้วไง ว่าผมเป็นแค่ผู้โดยสาร”

ข้าราชการวัยกลางคนพูดต่อด้วยความโกรธแค้น “เหอะ! ผู้โหยหวนไม่มีทางพูดว่าตนเองเป็นผู้โหยหวนหรอก!”

ณ ขณะนี้นาฬิกาดิจิตอลภายในห้องผู้โดยสารใกล้ถึงเวลาสิบสามนาฬิกาแล้ว เจียนตัวตัวจึงลุกขึ้นพูด

“เอาแบบนี้ละ ผมจะนับหนึ่งถึงสาม แล้วทุกคนยื่นมือออกมาชี้คนที่ตนเองคิดว่าเป็นผู้โหยหวนพร้อมกันนะ!”

“หนึ่ง...สอง...สาม!”

เมื่อสิ้นเสียง นอกจากผม ทุกคนต่างยื่นมือออกไปหมด

ในสิบห้าคนนี้ มีเจ็ดคนขึ้นไปที่ช่างจื้อหยวน ผมไม่แปลกใจเลย ความจริงผมก็อยากขึ้นไปที่เขา แต่ไม่รู้จะทำไม่ถึงยื่นมือออกไปไม่ได้

ในทางกลับกัน สิ่งที่ทำให้ผมแปลกใจคือ กลับมีถึงเจ็ดคนที่ขึ้นไปข้าราชการวัยกลางคนเช่นกัน

ผมจึงกลายเป็นคะแนนโหวตที่สำคัญที่สุดในทันที

ข้าราชการวัยกลางคนมองดูเจ็ดคนที่ขึ้นมาทางเขา เขาที่เคยชินกับท่าทีผู้บังคับบัญชามาโดยตลอด ในแววตาเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ

“ให้ตาย! นี่พวกแกหมายความว่าอะไร นี่ไม่ถึงว่าพวกแกจะกล้าเลือกกู! กูเป็นถึงหัวหน้าเขี้ยวนะ! หมอนั่นบอกว่ามันเป็นผู้โดยสารถูกแกก็เชื่อแล้วหรอ แล้วถ้ามันเป็นผู้โหยหวนขึ้นมาล่ะ”

น่าเสียดายที่เสียงแผดคำรามของข้าราชการวัยกลางคนไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของใครได้เลย บนเครื่องบินลำนี้ไม่มีใครสนใจว่าเขาจะเป็นหัวหน้าเขตหรือนายกเทศมนตรีอะไรทั้งสิ้น

ตอนนั้นเองข้าราชการวัยกลางคนก็เพิ่งจะตระหนักได้
อย่างน่าสงสารว่า อำนาจการตัดสินใจการโหวตตกอยู่ในมือของ
ผม

หัวหน้าเขตที่ปกติแล้วไม่แม้แต่จะขายตามองคนกระจอก
อย่างผม เวลานี้กลับยิ้มให้ผมด้วยสีหน้าประจบประแจงแบบที่
เขาคงทำเฉพาะกับผู้อื่นเท่านั้น

“พ่อหนุ่ม นายเลือกเขาสี แค่มองก็รู้แล้วว่าเขาคือคนไม่
ดี นายเลือกเขา ลงเครื่องบินไปฉันจะให้เขาเป็นอธิบดีเลย”

ผมมองซางจื่อหยวน เขามีท่าทางสงบนิ่ง ดูแล้วค่อนข้าง
เชื่อถือได้ แต่ถ้าซางจื่อหยวนเป็นผู้โหดเหี้ยม นั่นก็จะเป็นศัตรูที่
น่ากลัวคนหนึ่งเลยทีเดียว

ผมมองกลับไปข้าราชการวัยกลางคน และรู้สึกถึงความ
รังเกียจจากกันบึ้งของหัวใจ

ผมยิ้มอย่างเย็นชาและถามว่า

“กางเกงของคุณเป็นแบรนด์อาร์นี่มาใช่ไหม”

ชายวัยกลางคนเมื่อได้ยินผมถามถึงกางเกงก็ยิ้มออกมา
ทันที คิดในใจว่าเด็กวัยรุ่นมันไม่มีสมอง แค่งางเกงตัวเดียวก็ซื้อ
ตัวได้แล้ว

“ใช่แล้ว น้องชาย นายตาถึงมาก กู...กางเกงของฉันตัวนี้
เป็นของอาร์นีมา ตัวละสามหมื่นกว่า ถ้านายชอบเดี๋ยวฉันจะส่ง
ให้นายหนึ่งโหลเลย!”

ดูท่าคนเป็นข้าราชการนี้ใจกว้างไม่ใช่เล่นเลยนะ

ผมยิ้มเย็นๆ แล้วถามต่อไปว่า

“แต่ผมเคยได้ยินมาว่า หัวหน้าเขตได้เงินเดือนเดือนหนึ่ง
ไม่ถึงหมื่นนี่ครับ”

ทันทีที่ผมพูดจบ ใบหน้าของข้าราชการวัยกลางคนก็
เปลี่ยนเป็นสีคล้ำ ทุกคนรอบข้างเริ่มมองเขาด้วยสายตาถูก
บางคนถึงกับหัวเราะออกมา

ในตอนนั้นผมจึงขมู้อขึ้น นิ้วชี้ชี้ตรงไปที่ข้าราชการ
วัยกลางคน

“ขอโทษนะครับ ผมไม่ชอบคนคอร์รัปชัน”

ช่างจื้อหยวนได้เจ็ดเสียง ข้าราชการวัยกลางคนได้แปดเสียง เขาเป็นคนแรกที่ตกรอบ!

แม้เราจะเลือกคนออกมาได้แล้ว แต่คำถามสำคัญคือ จะฆ่าเขาไหมและใครจะเป็นคนลงมือฆ่า

พอโหวตเสร็จแล้ว ทุกคนต่างถอยห่างข้าราชการวัยกลางคน ขณะที่เขาเองก็มองคนในกลุ่มด้วยสายตาระแวงระวัง พร้อมกับตะโกนออกมาอย่างเดือดดาล

“ให้ตาย! นี่พวกแกหมายความว่าไง จะฆ่าคนหรือไ้
ฆ่าคนมันผิดกฎหมายนะ! กูเป็นหัวหน้าเขต ถ้าฆ่ากู พวกแก
ไม่มีใครหนีรอดไปได้หรอก! ลงจากเครื่องแล้ว พวกแกทุกคน
ต้องติดคุกแน่!”

เสียงแผดคำรามของข้าราชการวัยกลางคนอาจยังได้ผล
อยู่บ้าง อย่างน้อยที่สุดตอนนี้ก็ไม่มีคนยอมลงมือ แม้แต่ช่างจื้อ-
หยวนก็แค่มองอย่างเย็นชา

ทว่าในตอนนี้องค์ห้องโดยสารก็โคลงเคลงรุนแรงขึ้นมา
ฉับพลัน ราวกับว่ามันกำลังดึงดูดสู่พื้นอย่างรวดเร็ว

ณ เวลานี้เองบรรดาผู้โดยสารที่ยืนไม่มั่นคงถึงจะนึกได้
ถ้าไม่ฆ่า เครื่องบินจะตกลงไป แล้วทุกคนจะตายกันหมด!

“เร็วเข้า! รีบฆ่าเขาเร็ว! ไม่อย่างนั้นพวกเราจะตายกัน
หมด!”

ช่างจื่อหยวนล้มลงไปกับที่นั่งพร้อมกับผม เขาคว่าที่นั่ง
เอาไว้และลุกขึ้นมาตะโกน ไม่คิดลงมือเอง

ผมกับคนส่วนใหญ่ก็ไม่อยากฆ่าใคร แต่ถ้าไม่ฆ่า เราก็
ต้องตายกันหมด แล้วเราจะทำอย่างไรดี

ข้าราชการวัยกลางคนนั้นก็ตกใจกับห้องโดยสารที่
โคลงเคลง แต่กลับยิ่งระแวงเหล่าคนที่มีชีวิตอย่างพวกเรา เห็น
เพียงข้าราชการวัยกลางคนโกรธจนหน้าแดง และพยายามแผด
เสียงใส่พวกเราสุดกำลัง

“ใครกล้าฆ่าฉัน”

“ใครกล้าฆ่าฉัน”

“ใครกล้าฆ่าฉัน”

ขณะที่ข้าราชการวัยกลางคนตะโกนว่าใครกล้าฆ่าฉัน
ครั้งที่สามจบลง ในที่สุดก็มีคนลงมือ

แต่สิ่งที่ไม่คาดฝันเลยก็คือ คนที่ลงมือนั้นกลับเป็น...

ดอญ

บทที่ 3 ต่างฝ่ายต่างออกอุบาย

กล่องอาหารที่กินเหลือถูกโยนใส่หน้าของข้าราชการ
วัยกลางคน ทำให้เขาเประะเปื้อนไปด้วยน้ำแกงและซอสเต็ม
ใบหน้าและร่างกาย

นึกไม่ถึงเลยว่าคนลงมือจะเป็นกวนหลิง เด็กผู้หญิงที่
ตกใจจนร้องไห้เมื่อก่อนหน้านี้!

เธอโยนเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารใส่ข้าราชการวัยกลางคน
ไปพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ไม่...ไม่ได้นะ...หนูจะตายไม่ได้...หนูยังต้องไปหาแม่ที่
หนานจิน!”

ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำแกงแถมห้องโดยสารยังโคลงเคลง
ไปมา สุดท้ายความกดดันอันมหาศาลทำให้ข้าราชการ
วัยกลางคนระเบิดอารมณ์ทั้งหมดออกมา ดวงตาสีแดงเลือด
จับจ้องไปที่กวนหลิงอย่างโหดเหี้ยมและกล่าวว่า

“ให้ตาย! อีตัวต่ำซ้ำ! นางสาวเลว แกกล้ำคิดจะฆ่าฉันนี่
เธอ! ยังไงก็ตายเหมือนกัน นี่ก่อนฉันตาย ฉันจะทำแกให้
สาสม! ฉันจะข่มขืนแกให้มันสุด ๆ! ถึงตายฉันก็จะเป็นผี
เจ้าสำราญ!”

ข้าราชการวัยกลางคนพูดพร้อมกับพุ่งเข้าไปคว้าตัว
กวนหลิง เขาพยายามถอดเสื้อผ้าของเธอออก ผมอยากจะเข้าไป
ช่วยเธอแต่ระยะทางไกลเกินไป ห้องโดยสารยังคงสั่นไหว
ตลอด ทำให้ผมไม่สามารถไปถึงได้ ได้ยินเพียงเสียงร้อง
คร่ำครวญของกวนหลิงอย่างน่าสะเทือนใจ

ในช่วงเวลาที่สถานการณ์กำลังวิกฤต ทันใดนั้นก็มีคน
หนึ่งก้าวออกมาจัดการ ผมเห็นเพียงเงาสีเทาผ่านไปอย่าง
รวดเร็ว ด้วยความเร็วที่ไม่มีใครคาดคิด เขาเข้าประชิดตัว
ข้าราชการวัยกลางคนจากด้านหลัง สองแขนรัดคอของ
ข้าราชการวัยกลางคนไว้แน่นแล้วบิดอย่างแรง

ได้ยินแค่เสียงกรอบ!

เงาสีเทาบิดคอของข้าราชการวัยกลางคนจนหักในทันที!

เมื่อข้าราชการวัยกลางคนเสียชีวิต เครื่องบินที่เคย
สันไหวอย่างรุนแรงก็กลับมาบินอย่างมั่นคงอีกครั้ง

ในตอนนี้อผมจึงสังเกตว่า คนฆ่าสวมชุดคล้ายกับแรงงาน
เป็นวัยรุ่นหน้าตาไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ใบหน้าเขาคคล้ายกับนักแสดงที่
ชื่อหวังเป่าเจียง

ผมไม่คาดคิดเลยว่าคนแบบนี้จะกล้าฆ่าคน และทำได้
อย่างรวดเร็วและเฉียบขาดขนาดนี้

ข้าราชการวัยกลางคนตายแล้ว ภายในห้องโดยสาร
เงียบสงบลงทันตา ไม่มีใครพูดอะไร

ชายหนุ่มหน้าซื่อที่เพิ่งฆ่าคนเสร็จไม่มีท่าทางอาเจียน
หรือสะอิดสะเอียนแต่อย่างใด เขาเพียงโยนศพของข้าราชการ
วัยกลางคนไปอีกด้านหนึ่งอย่างไร้เยื่อใย จากนั้นก็ถอดเสื้อ
แจ็กเก็ตของตนเองออกแล้วคลุมกวนหลิงที่เสื้อผ้าถูกข้าราชการ
ฉีกขาด

“ผมชื่อหวังเจียง เป็นทหารปลดประจำการ คนที่ถูกฆ่า
เป็นฝีมือผมเอง ผมขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว ไม่ต้องกลัว”

หวังเจียงพูดจบก็นั่งลงไปด้านข้างและไม่พูดอะไรอีก

สถานการณ์ค่อยๆ กลับมาสงบ ทุกคนต่างมีความรู้สึก
ปนเปกัันอยู่ในใจเมื่อมองศพของข้าราชการวัยกลางคน และใน
ใจผมเองก็ตัดสินใจอย่างชัดเจนว่า ผมจะต้องจริงจังกับเกมนี้เสีย
ที

ผมจะต้องรอดไปให้ได้!

ในตอนี้ผมฉุกคิดขึ้นมาว่าผมเป็นกัปตัน ทุกครั้ง
หลังจากการโหวตสามารถตรวจสอบตัวตนของคนอื่นได้หนึ่งคน

แต่จะดูของใครดีนะ

ซางจื่อหยวน เจียนตัวตัว กวนหลิง และหวังเจียง สี่คนนี้
ดูไม่น่าไว้วางใจเลยสักคน ผมต้องหาทางแน่ใจให้ได้ว่าใครเป็นมิตร
หรือศัตรู

แต่จะเริ่มจากใครก่อนดี

ตอนนั้นผมยังตัดสินใจไม่ได้ แต่ว่าเหลือเวลาอีกหลาย
ชั่วโมง ก็คงต้องค่อยๆ สังเกตไปก่อน พอใกล้ถึงเวลาโหวตรอบ
ที่สองแล้วค่อยตัดสินใจก็ยังไม่สาย

เวลาผ่านไปเร็วมาก ชั่วโมงแรกหลังจากมีคนตาย โดยภาพรวมไม่มีใครพูดจา รอจนถึงชั่วโมงที่สอง ผู้คนถึงจะเริ่มพูดคุยกันเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย

ผมเอาแต่จ้องซางจื่อหยวน เจียนตัวตัว กวนหลิง และหวังเจียงมาตลอด จนสังเกตเห็นว่าทั้งสี่คนนี้รวมตัวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน และยังมีผู้หญิงอีกคนเข้ามาร่วมด้วย

ผื่นชวนเซี่ย!

แม้ผมจะไม่เข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด แต่ผมตัดสินใจเดินเข้าไปสมทบกับพวกเขา

ซางจื่อหยวนเห็นผมเดินมาจึงส่งยิ้มบางๆ ให้ผมและกล่าวว่า “ขอบคุณเมื่อกี้นั้นะ นายมาเข้าร่วมกับพวกเรา ตอนนี้เราก็มีกันหกเสียงแล้ว นับว่าเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในเครื่องบินลำนี้เลย”

คำพูดของซางจื่อหยวนทำให้ผมไม่สบายใจเล็กน้อย ผมจึงกล่าวตอบอย่างเย็นชา “ผมแค่มาคุยด้วย ไม่ได้บอกว่าจะทำตามคุณ”

ซางจื่อหยวนส่ายหน้าอธิบาย “ไม่ใช่จะทำให้ทำตามผม
หรอก เราแค่มาหารือกันว่าใครเป็นผู้โหยหวน เพื่อที่เวลาโหวต
เราจะได้เดินหน้าไปพร้อมกันนั่นเอง”

ผมรู้สึกอึดอัดกับท่าทีของซางจื่อหยวนที่เหมือนจะชอบ
เป็นผู้นำเสียจริง ผมจึงส่ายศีรษะและพูดว่า “ไปในทิศทาง
เดียวกัน? แล้วถ้าหนึ่งในพวกเรามีผู้โหยหวนจะทำอย่างไร”

“ใช่ๆ ฉันก็สงสัยเรื่องนี้เหมือนกัน!”

คนที่พูดต่อขึ้นมาคือฉินชวนเซี่ย ผมแปลกใจเล็กน้อย
นึกไม่ถึงว่าเธอจะมีความคิดตรงกับผม

แต่ซางจื่อหยวนยังไม่ทันได้ตอบ เงยหน้าตัวกลับพูด
ขึ้นมาก่อน

“ไม่ว่ากลุ่มเราจะมีผู้โหยหวนหรือไม่ก็ตาม ตราบใดที่เรา
คุมเสียงโหวตได้ตั้งแต่แรก เราก็จะอยู่รอดได้นานกว่าคนอื่น
เข้าใจไหม!”

เพิ่มมีคนตายไปแค่คนเดียว แต่สถานการณ์กลับโหดร้าย
ถึงเพียงนี้แล้วหรือ

ผมนั่งลงอย่างเงียบๆ ไม่อยากพูดอะไรอีก

และในตอนนี้อาจารย์ก็พูดต่อ “เมื่อคืนตอนที่ทุกคนหยิบการ์ดตัวตน ผมสังเกตเห็นสีหน้าของคนอื่นๆ รู้สึกว่าชายหนุ่มที่ย่อมผมสีเหลืองและมีรอยสักบนแขนคนนั้นแสดงสีหน้าแปลกๆ ผมว่าเขาน่าจะเป็นผู้โหดเหี้ยม ลองเลือกเขาในการโหวตครั้งที่สองดีไหม”

เจียนตัวตัวหัวเราะออกมาอย่างไม่ใส่ใจ “ผมยังงี้ก็ได้แค่ผมไม่ตายก็พอ”

ผื่นชวนเขี่ยกลับคิดเยอะกว่าหน่อย “ถ้าเด็กผมของคนนั้นเป็นแค่ผู้โดยสารล่ะ การฆ่าเขาจะทำให้พวกผู้โดยสารอ่อนแอลง แล้วสุดท้ายเราก็ต้องตายเหมือนกันถ้าฝ่ายผู้โดยสารแพ้”

กานหลังไม่พูดอะไร

หวังเจียงฟิมพ้ออย่างเย็นชา “ผมจะไม่รับหน้าที่ฆ่าใครอีก”

ผมเองก็ไม่แสดงท่าทีใดๆ แค่นั่งมองพวกเขาเงิบๆ บน
เก้าอี้

ควรจะดูตัวตนของใครดีนะ

เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งผมรู้สึกเหมือนตอนที่
เครื่องบินขึ้นอีกครั้ง หัวของผมเริ่มมีนงงและเปลือกตาหนักขึ้น
ผมหลับไปในทันที

ถึงเวลาหลับไหลแล้วหรือ

ไม่รู้ว่าใครเป็นผู้โหยหวน และใครจะถูกผู้โหยหวนฆ่าทิ้ง

หวังว่าจะไม่ใช่ผมนะ

ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน ผมโชคดีมากที่ได้ตื่นขึ้นมา

แต่ทันทีที่ตื่นขึ้นมา ผมก็ได้ยินเสียงกรีดร้องดังสนั่น

ชายผมทองที่ช่างจืดชืดเคยพูดถึงในการโหวตก่อน
หน้านี้ตายแล้ว!

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้โดยที่คอถูกบีบจนหัก ตาของเขาถลนออกมา ลักษณะการตายเหมือนกับข้าราชการวัยกลางคนเป๊ะ

คราวนี้หวังเจียงกลายเป็นเป้าหมายของทุกคนทันที!

ถ้าหากหวังเจียงไม่ใช่ผู้โหดเหี้ยม แปลว่าผู้โหดเหี้ยมพยายามลอกเลียนวิธีการฆ่าของหวังเจียงเพื่อใส่ร้ายเขา แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ในการโหดครั้งนี้ หวังเจียงก็ตกอยู่ในอันตรายอย่างหนักแน่นอน!

ผมมองศพของชายผมทอง แล้วหันไปมองซางจื่อหยวน ด้วยท่าที่เหน็บแนม

ซางจื่อหยวนมองศพของชายผมทองพลาบกระซิบกับพวกเรา “เลือกผู้หญิงที่กรีดคนนั้นเถอะ ผมรู้สึกว่เสียงกรีดร้องของหล่อนแปลกมาก เอาเป็นว่าปกป้องหวังเจียงก่อนแล้วค่อยว่ากัน!”

แต่ในตอนนี่เจียนตัวตัวกลับเปลี่ยนคำพูด

“ไม่เอาน่า! ผมว่าควรจะให้โหดหวังเจียงออก ตอนนีเขากลายเป็นเป้าหมายของทุกคนแล้ว บนเครื่องบินลำนี้มีแค่สิบห้า

คน ตอนนี้อยู่ไปแล้วสองคน ถึงเราจะปกป้องหวังเจียงไต้ก็มีแค่หกเสียง ถ้าอีกเจ็ดคนที่เหลือคิดว่าหวังเจียงเป็นผู้โหยหวน การรักษาหวังเจียงก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย แถมเรายังจะกลายเป็นศัตรูกับพวกนั้นอีก มันไม่คุ้มหรอก!”

หวังเจียงไต้ยินคำนี้ก็ไม่พูดอะไร แต่ผื่นชวนเซี่ยกลับลุกขึ้น

“เจียนตัวตัว นายจะทำแบบนี้ไม่ได้! พวกเราดตกลงกันว่า จะร่วมมือเดินหน้าไปด้วยกัน! อีกอย่าง นายมั่นใจหรือว่าทั้งเจ็ดคนที่เหลือจะคิดเหมือนกันหมดว่าหวังเจียงเป็นผู้โหยหวน ถ้ามีสักคนโหวตเลือกคนอื่นล่ะ ทำไมเราไม่ลองเสี่ยงเพื่อหวังเจียงสักหน่อย”

เจียนตัวตัวเหลือบมองสภาพการตายของชายผมทอง ก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้มไม่แยแส “ขอโทษนะ การเดิมพันนี้อัตรานะต่ำเกินไป และผมเองก็ไม่แน่ใจ ว่าแท้จริงแล้วหวังเจียงเป็นผู้โหยหวนหรือเปล่า!”

ผื่นชวนเซี่ยพยายามจะพูดต่อ แต่ถูกซางจื่อหยวนดึงแขนไว้ เพราะการอภิปรายอย่างเป็นทางการได้เริ่มขึ้นแล้ว

ซางจื้อหยวนเริ่มเปิดประเด็น

“ทุกคนคิดว่าครั้งนี้ควรเลือกใคร ใครน่าจะเป็นผู้ไหยหวน”

ผู้หญิงที่กิริตร้องเพราะการตายของชายผมทองเป็นคนแรก
ที่กระโดดออกมา เธอมีดวงตาบวมแดงจากการร้องไห้ น้ำตา
และน้ำมูกไหลพราก เธอชี้นิ้วไปที่หวังเจียงและพูดอย่างโมโห

“เขา! เขาต้องเป็นผู้ไหยหวนแน่ๆ! หลินชวนถูกฆ่าด้วย
วิธีเดียวกับข้าราชการนั้น! เขานี้แหละที่ฆ่าหลินชวน!”

สำหรับเรื่องนี้ หวังเจียงแค่ตอบออกมาเพียงหนึ่ง
ประโยคอย่างเฉื่อยชา

“ผมไม่ได้เป็นคนฆ่าหลินชวน ผมเป็นผู้โดยสาร ไม่ใช่
ผู้ไหยหวน!”

แต่ผู้หญิงคนนั้นยังคงไม่ถอยใจ และชี้หน้าด่าหวังเจียง

“แกเป็นฆาตกร! ถึงแม้แกจะไม่ใช่ผู้ไหยหวน! แต่ที่แกฆ่า
ข้าราชการคนนั้นก็เป็ฆาตกรแล้ว! เราโหวตฆ่าแกก็ไม่เห็นจะ
แปลกอะไร!”

คำพูดนี้ถูกจุดประเด็นสำคัญเข้าไปให้ หลายคนเริ่มหันมอง
กันและพูดคุยกันอย่างเย็นชา จากนั้นก็มองมาที่หวังเจียงอย่าง
ไร้ความรู้สึก

หวังเจียงดูเหมือนไม่กลัวความตาย เขานั่งอยู่อย่างสงบ
โดยไม่พูดอะไรทั้งนั้น

ผมมองดูท่าทางทหารแกร่งและกล้าหาญของหวังเจียง
อดสะเทือนใจไม่ได้ จึงแอบหยิบมือถือขึ้นมาตรวจดูตัวตนของ
หวังเจียง

ที่แท้หวังเจียงก็เป็นผู้โดยสารถือ เขาไม่ได้ฆ่าชายผมทอง

แต่ผมควรจะช่วยหวังเจียงดีไหม ถ้าผมช่วยเขา ผมก็
ต้องเปิดเผยตัวตน ซึ่งอาจทำให้ผมถูกผู้โหดเหี้ยมฆ่าในตอน
กลับไหลครั้งต่อไปได้!

ขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะเปิดเผยตัวตนเพื่อช่วยหวังเจียง
ดีไหม จู่ๆ ก็เกิดเรื่องที่ผมไม่คาดคิดขึ้น...

บทที่ 4 คำโกหกและความจริง

นึกไม่ถึงว่าคนที่พูดแทนหวังเจียงจะเป็นเจ้าตัวเล็กกวนหลิง

“ไม่! พี่หวังไม่มีทางเป็นผู้โหยหวนแน่นอน!”

ผู้หญิงที่กล่าวหาหวังเจียงหันไปมองกวนหลิงพร้อมกับหัวเราะเยาะเย้ย

“เด็กน้อย แกจะไปรู้ได้อย่างไรว่าเขาไม่ใช่ผู้โหยหวน แกแค่ช่วยพูดเพราะเขาเพิ่งช่วยแกไว้เมื่อคืนใช่ไหมล่ะ!”

เหมือนกวนหลิงจะตกใจท่าทางของผู้หญิงคนนั้น และพูดอะไรไม่ออกอยู่นานสองนาน

“หนู...หนู...หนู...”

เมื่อเห็นว่ากวนหลิงพูดไม่ออก ผู้หญิงคนนั้นก็ยิ้มเยาะยกจมูกขึ้นสูง เหมือนกับแม่ไก่ที่เพิ่งเอาชนะในการต่อสู้

แต่คำพูดถัดไปของกวนหลิงกลับทำให้ทุกคนนิ่งไป แม้แต่ผมเองก็คาดไม่ถึง

เห็นเพียงกวนหลิงพูดคำว่าหนูนไวนมาอยู่นานสองนาน
ในที่สุดก็พูดประโยคนั้นออกมา

“เพราะหนูคือกัปตัน! หนูสามารถตรวจดูตัวตนของคน
อื่นได้! พี่หวังเป็นผู้โดยสาร ไม่ใช่ผู้โหยหวน!”

คิดไม่ถึงว่ายัยเด็กน้อยคนนี้จะโกหกเพื่อหวังเจียง
ผมเองก็แข็งจนหมดคำพูด

เพราะผมนี่แหละที่เป็นกัปตันตัวจริง!

ตอนนี้ผมคิดจะเปิดเผยบทบาทเพื่อช่วยหวังเจียงก็ได้
แล้ว การที่มีกัปตันโผล่ออกมาสองคน หนึ่งในนั้นจะต้องมีตัว
ปลอมแน่นอน ถ้าถูกคิดว่าเป็นตัวปลอม มีความเป็นไปได้สูงที่
จะถูกคิดว่าเป็นผู้โหยหวนไปด้วย ถึงตอนนั้นถ้าไม่ใช่ผมก็เป็น
กวนหลิงที่ต้องตาย

ประโยคนี้ของกวนหลิงตอกผู้หญิงคนนั้นหน้าหงายจน
พูดอะไรไม่ออก แต่ชายชราไฉ่ผมสีเงินที่ยืนอยู่ข้างเธอกลับลุก
ขึ้นมาพูดอย่างช้าๆ

“สาวน้อย หนูมีหลักฐานอะไรที่สามารถยืนยันว่าหนูคือ กัปตัน หนูรู้ใช่ไหมว่ากัปตันตรวจสอบตัวตนของคนอื่นอย่างไร อีกอย่างการที่บอกว่าตนเองเป็นกัปตันนั้นอันตรายมาก เพราะ ผู้โหยหวนจะพยายามฆ่ากัปตันก่อนใครเพื่อลดความเสี่ยง ถ้า หนูเป็นกัปตันจริง ๆ หลังจากการหลับครั้งที่สอง ผู้โหยหวน อาจจะเลือกฆ่าหนูก็ได้”

คำพูดของชายชราขู่ขวัญกวนหลังจนร้องไห้ออกมา เธอ มองหวังเจียงอย่างลึกลับ

ในตอนนี้อาจารย์หยวนกลับเฮ้ยขึ้น

“กวนหลังไม่ต้องกลัวนะ กัปตันที่เปิดเผยตัวตนถือว่า เสี่ยงที่สุดก็จริง แต่ก็ปลอดภัยที่สุดเช่นกัน เพราะเจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัยสามารถปกป้องกัปตันได้ในระหว่างที่หลับ เพื่อไม่ให้ผู้โหยหวนโจมตี แต่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่สามารถปกป้องตนเองได้ ดังนั้นเขาจะเลือกปกป้องกัปตันที่มีความสำคัญก่อนแน่นอน และเนื่องจากความสำคัญของกัปตัน ในระหว่างการโหวต กัปตันอาจได้รับสิทธิยกเว้นไม่ต้องถูก โหวตด้วยซ้ำ!”

ช่างจื้อหยวนพูดประโยคนี้นับ ผมอยากจะตบหน้าตนเอง
สักฉาดทันที

โธ่เอ๊ย! ทำไมผมถึงคิดไม่ถึงจุดนี้มาก่อน

เช่นนั้นตอนนี้ผมควรจะเปิดเผยบทบาทหรือเปล่า

แต่ตอนนี้ควรจะเปิดเผยตัวตนดีไหม การโผล่มาของสอง
กัปตันมันคงแปลกมาก

ในขณะที่ผมกำลังสับสน เรื่องที่คาดไม่ถึงก็เกิดขึ้นอีก

ผู้หญิงคนนั้นจู่ๆ ก็หัวเราะออกมาเสียงดัง

“แกมันนั่งสำส่อน เมื่อสักครู้ก็เป็นคนแรกที่จะคิดจะฆ่าคน
ตอนนี้เพื่อจะช่วยเหลือผู้รักที่เป็นฆาตกร ยังมาพูดโกหกว่าตนเอง
เป็นกัปตันอีก แต่ถึงแกจะวางแผนแยบยลไปมันก็เท่านั้น ฉันทัน
แหละคือกัปตันตัวจริง!

ฉันทตรวจสอบแล้วว่าเด็กคนนี้เป็นผู้โหดเหี้ยม เธอแค่
พยายามปกปิดตัวตนเพื่อวางแผนฆ่าพวกเราทั้งหมดเท่านั้น
ตอนนี้เธอเป็นผู้โหดเหี้ยม ส่วนพวกฆาตกรละ พวกเรารู้กันดีแล้ว
เลือกพวกเขา รับรองว่าไม่พลาดแน่นอน!”

ผมยืนอิงกับคำพูดที่ฟังดูหน้าตายและไร้ยางอายของผู้หญิงคนนั้นจนอยากจะเดินไปตบเธอสักทีสองที แต่เสียดายที่ตอนนี้ถึงผมจะเปิดเผยตัวตนก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้ว

ในสถานการณ์แบบนี้ การมีกัปตันถึงสามคนจะทำให้ความสำคัญลดลงอย่างมาก แถมยังอาจทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยปวดหัวตายได้

สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ปีนมักจะยิงนกที่ออกตัวก่อน ในเวลาแบบนี้ผมไม่อยากออกตัวมากนัก

ณ เวลานั้นชายชราผมสีเงินเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“ตอนนี้มีกัปตันแสดงตัวขึ้นมาสองคน จะต้องมีคนหนึ่งคนเป็นตัวปลอมแน่นอน และตัวปลอมนั้นมีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นผู้โหยหวน ดังนั้นพวกคุณควรจะบอกวิธีการที่กัปตันใช้ตรวจสอบตัวตนของคนอื่นมาเพื่อพิสูจน์ตนเอง”

ทันทีที่ได้ยินว่าจะต้องบอกวิธีตรวจสอบตัวตนเพื่อพิสูจน์ความเป็นกัปตัน ผู้หญิงคนนั้นก็เริ่มอึกอักและยืนกรานให้กวนหลงเป็นคนพูดก่อน

ตอนนี้กวนหลังตัวน้อยจบเห่แล้ว

ผมกำลังคิดอยู่ว่าควรเปิดเผยบทบาทตนเองเพื่อช่วยกวนหลังกับหวังเจียงดีไหม แต่เหตุการณ์มักจะเหนือความคาดหมายของผมเสมอ

เห็นแค่เพียงกวนหลังล้งเล่สั๊กพักและกล่าวออกมาว่า

“วิธีที่กัปตันใช้ตรวจสอบตัวตนของคนอื่นคือการใช้รูปถ่ายในโทรศัพท์ กดที่รูปของคนนั้น แล้วแอปพลิเคชันจะบอกตัวตนของเขา แต่สามารถใช้ได้เพียงครั้งเดียวหลังจากการลงคะแนนแต่ละครั้ง”

ในขณะนั้นเอง ผมรู้สึกเหมือนมีม้าป่าหนึ่งหมื่นตัววิ่งผ่านหัวใจของผมไปอย่างบ้าคลั่ง

ทำไมกวนหลังถึงรู้วิธีตรวจสอบตัวตนคนอื่นของกัปตันด้วย

หรือว่าจะเป็นกัปตันตัวจริง?

แต่ผมสืที่เป็นกัปตันตัวจริง!

หรือว่ามีกัปตันสองคน?

เป็นไปได้! ประกาศบอกเอาไว้ชัดเจนมาก ว่ามีกัปตัน
เพียงคนเดียว!

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่

ทำไมกวนหลังถึงรู้

ผมตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย ไม่อยากจะคิดอะไรอีก
ต่อไปแล้ว

ผู้หญิงคนนั้นพยายามพูดเสียงไปด้วยการพูดตามกวนหลัง
แต่ทุกคนเริ่มมองเธอด้วยสายตาที่แปลกไป

ในตอนนี้เวลาโหดก็มาถึง ชางจื่อหยวนเริ่มนับ

“หนึ่ง...สอง...สาม...”

ครั้งนี้ ใครจะตายนะ

หวังเจียง กวนหลัง หรือผู้หญิงคนนั้น?

ผมเข้าไปที่ผู้หญิงคนนั้น และเมื่อผลโหวตออกมา ผมรู้สึก
ว่ามันแปลกอย่างบอกไม่ถูก

ทั้งหมดสิบสามเสียง

กวนหลิงสามเสียง มาจากผู้หญิงคนนั้น ชายชราผมสีเงิน
และได้มาจากผู้ชายวัยรุ่นอีกคนหนึ่ง

หวังเจียงได้รับสามคะแนนจากครอบครัวพ่อแม่ลูกสามคน

ส่วนช่างจื่อหยวนก็ได้รับคะแนนประหลาดๆ สามคะแนน
เช่นกัน จากผื่นชวนเซีย หวังเจียง และเด็กสาวอีกคน

ผู้หญิงคนนั้นได้สี่เสียง จากผม กวนหลิง ช่างจื่อหยวน
และเจียนตัวตัว

นึกไม่ถึงว่าเจียนตัวตัวจะไม่หักหลัง!

แต่ผื่นชวนเซียกับหวังเจียงกลับโหวตให้ช่างจื่อหยวน
แทน!

นี่มันอะไรกัน

หรือว่าผีชนเชื่อกับหวังเจียงคิดว่าซางจื่อหยวนเป็น
ผู้โหดเหี้ยม

แล้วเจียนตัวตัวกำลังเล่นอะไรอยู่

ผมไม่เข้าใจ แต่แค่คนฝั่งพวกเราไม่ต้องตายก็พอแล้ว
ส่วนผู้หญิงคนนั้นถึงคราวต้องตาย

เมื่อผลโหวตออกมา ใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นก็ซีดลง
ทันทีเหมือนคนเป็นโรคผิวหนัง เธอล้มลงนั่งกับพื้นกลาง
ทางเดินพร้อมกับมีกลิ่นเหม็นโชยออกมาจากระหว่างขาของเธอ

หลังผลโหวตเสร็จสิ้น ทุกคนหันไปมองหวังเจียง แต่
หวังเจียงกลับหันหลังไปและพูดอย่างเย็นชา

“ฉันไม่ฆ่าผู้หญิง”

นั่นแหละเป็นปัญหา เครื่องบินเริ่มขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ชาย
หนุ่มที่โหวตให้กวณหลังก้าวไปหาผู้หญิงคนนั้น เธอรีบลุกขึ้น
และตะโกนด้วยความหวาดกลัว

“อย่า! แกอย่าเข้ามานะ! อย่าเข้ามา!”

แต่ผู้หญิงคนนั้นกรีดร้องได้ไม่นาน เสียงก็เบาลง

ที่แท้ชายชราผมสีเงินถอดเนคไทออกและเดินมา
ด้านหลังผู้หญิงคนนั้น ก่อนจะรัดคอเธออย่างแรง เขาพูดกระซิบ
ขอโทษข้างหูเธอขณะที่เขาทำร้ายเธอ

“ขอโทษด้วย ถ้าเธอไม่ตายทุกคนก็ต้องตาย เธอตายเพื่อ
ช่วยเหลือพวกเรา หลังจากตายแล้วเธอจะขึ้นสวรรค์ ขอพระเจ้า
คุ้มครองเธอ อาเมน”

ผู้หญิงคนนั้นเริ่มหน้าแดงก่ำ ขาเตะถีบไปมา มือ
พยายามคว้าอากาศแต่ก็จับอะไรไม่ได้เลย ไม่นานดวงตาของ
เธอก็เริ่มขาวโพลนและร่างกายอ่อนแรงลงเรื่อย ๆ จนในที่สุด
เธอก็กลายเป็นศพที่หน้าเขียวคล้ำ

ตายไปอีกหนึ่งคน บนเครื่องบินเหลือเพียงสิบสองคน!

แต่ผมก็ยังไม่รู้ว่าใครคือผู้โหดเหี้ยมกันแน่

หลังจากการโหดครั้งที่สองจบลง ผมกลับไปที่นั่งและนั่ง
ครุ่นคิดอยู่นาน

จู่ๆ ผีนชวนเซียก็เดินเข้ามาและชวนผมไปเข้าร่วมการ
สนทนากับกลุ่มของพวกเขาอีกครั้ง

ผมไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่เดินตามไปเงียบๆ

ผีนชวนเซียเริ่มพูดก่อน เหมือนเธอจะแปลกใจมากกว่า
ทำไมเจียนตัวตัวจึงไม่หักหลัง

“เจียนตัวตัว ทำไมเมื่อสักครู่คุณถึงไม่โหวตหวังเจียง แต่
กลับโหวตให้ผู้หญิงคนนั้นแทน”

เจียนตัวตัวเพียงแค่หัวเราะออกมา

“ในสถานการณ์ตอนนั้น คะแนนมันแตกไปแล้ว ถ้าช่วย
หวังเจียงได้ก็ต้องช่วย การทำกำไรต้องมาก่อน ส่วนผู้หญิง
คนนั้นนะเธอ ก็แค่ไม่ถูกชะตาเธอเท่านั้นแหละ แล้วเธอกับ
หวังเจียงทำไมถึงโหวตให้ซางจื่อหยวนล่ะ หรือเพราะไม่ชอบ
หน้าเขานั้นเธอ”

ผีนชวนเซียตอบด้วยหน้าตาบึ้งแบ๋ว

“ฉันเห็นพี่หวังโหวตเขา ฉันก็เลยโหวตตาม”

หวังเจียงกลับพูดด้วยใบหน้าเย็นชา

“วิธีการฆ่าคนแบบนี้ของผมมีแค่ทหารที่ทำเป็น และบนเครื่องบินลำนี้ ผมรู้สึกว่ามีเพียงช่างจ้อหยวนกับผมที่เคยเข้าร่วมการเกณฑ์ทหารมาก่อน!”

ผมมองช่างจ้อหยวนด้วยสายตาเหน็บแนมอีกครั้ง

“ไม่นึกว่านายจะเคยเป็นทหาร คราวนี้นายคงพูดอะไรไม่ออกแล้วล่ะสิ”

ช่างจ้อหยวนแค้มิ

“ไม่เป็นไร บนเครื่องบินลำนี้ใครก็เป็นผู้โยนหวนได้ ถึงอย่างไรผมก็เป็นผู้โดยสาร ไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่กลัวอะไรอยู่แล้ว”

ยิ่งช่างจ้อหยวนพูดแบบนี้ ผมยิ่งสงสัยในตัวเขา โชคดีที่ผมยังมีโอกาสอีกหนึ่งครั้งในการตรวจสอบตัวตนของเขา แต่เมื่อผมกำลังจะกดดูตัวตนของช่างจ้อหยวน จู่ๆ ผมก็หยุดมือไว้

เพราะผมอยากดูตัวตนของอีกคนมากกว่า

กวนหลิง!

ทำไมเธอจึงรู้วิธีตรวจสอบตัวตนของคนอื่นของกัปตัน

หรือว่าเธอคือผู้โหยหวน?

เป็นไปได้! ผมไม่เคยบอกใครเลย และคนอื่นก็ไม่สามารถแหกกฎกติกาการ์ดของผมได้

ถึงเธอจะเป็นผู้โหยหวน ก็ไม่น่าจะรู้วิธีตรวจสอบตัวตนของกัปตันได้

นอกเสียจาก...

ผมตัดสินใจหลบไปที่มุมหนึ่ง และใช้โทรศัพท์ตรวจสอบตัวตนของกวนหลิง

แต่ผลลัพธ์กลับทำให้ผมตกใจเกินคาด

เกมชีวิต ลิขิตตาย เล่ม 1

生还游戏

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《生还游戏》 Vol. 1

Author: 秘辛者 Mi Xin Zhe

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli ZhalaINUOER Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赛诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

秘辛者 Mi Xin Zhe

เกมชีวิต ลิขิตตาย เล่ม 1 / 秘辛者 Mi Xin Zhe : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 生还游戏

. — กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 688 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. เกมชีวิต ลิขิตตาย.

ISBN 978-616-18-7474-2